

Oli myöhäinen ilta. Tai oikeastaan oli jo yö. Tuntiviisari osoitti lähelle kahtatoista. Jenni oli luultavasti jo nukkumassa, joten päätin olla hiljempaa. Pakko myöntää, että minulla todellakin oli mennyt paljon pidempään, kuin olin kuvitellut. Jenni oli toivonut minun tulevan ajoissa kotiin, jotta olisimme voineet viettää iltaa yhdessä. Minulla oli kuitenkin pari juttua tehtävänä ja lupasin Jennille, että huomenna hän saisi kaiken huomioni. Olin luvannut viedä hänet syömään vähän kalliimpaan ravintolaan. Hieman Jenni oli ihmetellyt, mistä nyt tuuli, sillä kävimme ravintoloissa harva se päivä. Vastaukseksi olin vain huomauttanut, että halusin illastaa kauniin naisen kanssa. Hän oli naurahtanut kohteliaisuudesta ja hyvästellyt minut intohimoisella suudelmalla. Kun olin ajanut pois pihastamme, uskalsin ottaa esiille pienen ja hennon näköisen rasian. Avasin sen ja näin jo, miten asettaisin pienen ja yksinkertaisen, mutta kauniin sormuksen hänen nimettömäänsä. Huokaisin onnesta. Olin miettinyt huolellisesti, miten kaikki kävisi. Menisimme ravintolaan. Pöytään tuotaisiin lempishamppanjaamme. Odottaisin sopivaa hetkeä, jolloin antaisin vihjeen tarjoilijalle siitä, että hän voisi laittaa valitsemani kappaleen soimaan. Sen jälkeen tulisi kaikista jännittävin osuus. Suljin silmäni ja annoin itseni kuvitella tilanteen. Voi, kunpa olisi jo huominen! Kävelin keittiöön ja mietin, ottaisinko iltapalaa. Minulla ei kyllä oikeastaan ollut nälkä. Se saattoi johtua jännityksestä tai siitä, etten koskaan syönyt tähän aikaan. Suuntasinkin kylpyhuoneeseen ja pesin laiskasti hampaat. Kuulin yläkerrasta ääntä ja päättelin Jennin olevankin hereillä. Taisin herättää hänet yrityksistäni huolimatta. "Kotona ollaan", huikkasin. Piilotin sormuksen ja löntystelin haukotellen yläkertaan makuuhuonetta kohti. En kuitenkaan mennytkään sisään, vaan jäin makuuhuoneen ovelle kasvot kauhusta vääristyneinä. Tuijotin sekaisten tunteiden vallassa makuuhuonetta, enkä kuullut muuta kuin oman kauhunhuutoni. Näin veriset lakanat, jotka olivat vielä aamulla lähdettyäni puhtaan valkoiset. Näin lasittuneet silmät, joita olin pitänyt maailman lumoavimpana. Nyt niissä ei ollut mitään ja ne olivat jähmettyneet tuijottamaan tyhjyyteen. Aika tuntui pysähtyneen, enkä kyennyt liikkumaan. En pystynyt mihinkään muuhun, kuin tuijottamaan niitä silmiä. Lopulta sain siirrettyä katseeni niistä Jennin kaulalle, joka oli täynnä raatelun jälkiä. Ne olivat ihankuin jonkin ison, pahimmissa painajaisissa elävän petoeläimen kynsistä...Se oli viimeinen ajatukseni, ennenkuin tunsin kuuman, hiostavan ja äänekkään hengityksen niskassani. Ehkäpä se peto olikin vielä täällä...